

Előadás a Dam tér fölött

Mircea Pricăjan

IRODALOM

A tér tele van emberekkel. Gyűlölettelelve tiltakoznak, arab és angol nyelvű transzparenszekkel. Nők, gyermekek és sok a férfi. „Down with USA-Israel!” – hirdeti egy felirat. „Free Palestine!” A holland rendőrség körbekerítette a területet. Nem engednek be senkit; kimenni senki nem akar. A tömeg forrong.

Adamnak fogalma sincs arról, ezúttal mi történik. Három napja úton van, és már az első napon elvesztette a telefonját. Tudja a célt, a napot és az órát. Nem is tudott másra gondolni.

*

„I can come to you, if you like. Say on Wednesday at 9 PM, in front of Madame Tussauds”, írta. „Yeah, why not. Do come, my darling,” válaszolta a lány azonnal.

Az, hogy a lány egyáltalán nem gondolkodott, őt is mozgásba hozta.

Megszédítette a boldogság. Mintha egy felhőn lebegett volna, miközben néhány ruhát a hátizsákba tömött.

Gyalog indult el a határ felé, és sikerült lestoppolnia egy autót, mielőtt kiért a városból.

*

Szerették az éjszakai sétákat. Éjszaka a város egy megállított filmre emlékeztetett. Kézen fogva sétáltak utcákon, amelyeket a másnap már fel sem ismertek. Suttogtak, egymáshoz hajolva kuncogtak, összekeveredett a lélegzetük, szívverésük összehangolódott. Éjszaka erőfeszítés nélkül beszéltek ugyanazt a nyelvet. Megtöltötték mindenféle árnyalattal, noha gondolataik más-más szintaxist használtak.

*

A sofőrnek beszélgethethetnékje volt, de nem tudta megérteni magát. Cseh volt, csak csehül beszélt. Adam a telefonos alkalmazást használta. Lenyomta a gombot, a sofőr fecsegett. Adam meghallgatta a fordítást, ismét megnyomta a gombot, lediktálta a választ, majd hagyta, hogy a sofőr meghallgassa a fordítást. Érdekesebb lett volna, ha a sofőrnek van mesénivalója. Időnként Adam nem sokat értett az elhangzottakból, a gépi fordítás önmagában is értelmetlen volt. Szívesebben merült volna hallgatásba, hogy jobban figyelhesse a magyar alföld monoton tájait, és örülhessen a boldogságának, ami még benne lebegett hat óra elmúltán is, miután már elhagyta Budapestet.

Amikor beszállt az utóba, a sofőr megkérdezte, hova megy. Adam elmondta, hogy Amszterdamba – de semmi többet.

*

Szerencsére még nincs ott az idő. Talán akkora befejeződik a tüntetés, és a dühös muzulmánok elhagyják a teret. Másként Adamnak nehéz lesz találkozni a lánnyal. Nem tud kapcsolatba lépni vele, hogy megváltoztassák a helyszínt.

Miért is nem javasolta, hogy éjszaka találkozzanak?

A rendőrség a tér közepén tartja a tömeget. Körülöttük kialakítottak egy átjárót, a villamosok járnak. Körülbelül pártíz ember van ott, százánál nem több. Adam egy csoport mellé húzódik a megállóban, és hegyezi a fülét. A hölgyek hollandul beszélnek. Adam nem teljesen érti, amennyire meg tudja ítélni, ez egy másik palesztinpartí tüntetés. Akármilyen is, a légkör nyomasztja. Annyi gyűlölet van abban a felfordulásban, a csőcselék üvöltésében.

Kerülővel jut a viaszfigurák múzeuma elé. Még túl korán van, ő nincs ott. Mintegy negyedórán át keresi a tekintetével az ott összegyűltek között, akik kíváncsiak azok agresszivitására, akikkel vélhetően tágas, napfényes, és a csatornák valamelyikére néző irodában töltik idejük egy részét.

Elégé éhes. Nincs túl sok pénze a Revolut-kártyán, de úgy véli, egy adag szalmakrumpli nem kerülhet egy vagyonba. Visszaindul az állomás felé.

*

Az első éjjel éberén aludt. Elvesztette a telefonját, valószínűleg az ülés

közé esett a cseh autójában, és nélküle sebezhetőnek érezte magát. Ha bajba kerül, még segítséget sem tud kérni.

A cseh Pozsony felé ment tovább. Adam Ausztrián, a Bécs–Salzburg útvonalon akart haladni, majd Németországon át a München–Stuttgart–Köln–Düsseldorf útvonalon, onnan át Hollandiába a végső úticélhoz.

Az első éjjel ismételte az útvonalat. Felírta volna egy darab kartonra, de nem volt nála sem golyóstoll, sem ceruza. A memóriája ellenben jó, így ismételte: Bécs–Salzburg–München–Stuttgart–Köln–Düsseldorf–Utrecht–Amszterdam, míg végül álomba merült.

Reggel, az első órában elkezdtek érkezni a turistabuszok. A vidám, türelmetlen csevegés ébresztette.

Pandorfban volt, a közép-európai kereskedelem mennyországában. A következő úti cél Bécs. Bécs–Salzburg–München–Stuttgart–Köln–Düsseldorf–Utrecht–Amszterdam.

*

A krumpli túl drága. A legjobb holland szalmakrumpli a világon. A reklám hosszú sort csalt oda, akkor sem állná ki, ha megengedhetné magának. Az állomással szemben, egy bódében talál viszont elfogadható áron egy pár kolbászkát gőzölgő zsömlével és csípős mustárral. Elvitelre kéri, tálcaként tartja maga előtt a dobozt, és leül az egyik csatorna partjára. Lassan eszik, a turistahajókat nézegeti.

Amikor megérkezett, felhős volt az ég, csepergett az eső, míg a Dam térre tartott. Mostanra kitisztult az ég, a levegő tiszta, mintha megszürték volna. A holland kolbászkák (véltető-

en a legjobbak a világon) íze örömteli Adam szájában.

Mosolyogva fejezi be az evést. A zsömlét csipegeti és megosztja a sirályokkal: egy darab neki, egy darab nekik.

A madárraj éhesen kering és károg körülötte az utolsó falatig, és még egy ideig az után is.

*

Ugyanaz a kép, ahányszor becsukja a szemét.

Kinyílik a bár ajtaja, és a lány magabiztosan lépi át a küszöböt. Karcsú, komoly és testhezálló, fekete kezeslábast visel. Szőke haja hosszú hullámokban ömlik a vállára. Kecsesen lépdel, közeledik a pulthoz majd felül egy bárszékre. Kérdőn néz Adam felé. Kék szeme van. Tekintetében Adam sok szomorúságot lát. Szeme könnybe lábad, és végigfut a hideg a gerincén. A lány arcára hull az egyik spotlámpa fénye. Sápadt bőre teljesen tökéletes. Arccsontjai kissé magasak, kis, szemtelen orra mellett. Az ajkai sem túl teltek, sem túl vékonyak. Inkább rózsaszínek, mint pirosak, közülük elővillan fehér fogsora. Adam elképzelem mögötte a nyelvét, visszafogottnak, félénknek érzi kezdetben, de sikamlósnak és édesnek is, és minden egyes másodperctöréddel egyre merészebbnek. Adam borzongva áll a pult túloldalán, nem tudja levenni a szemét erről a fiatal nőről, és látja magát, amint megcsókolja őt.

Akkor, fellelkesülten, bátran, ahogyan még sohasem, Adam megközelíti őt, arcához hajol, jobb kezét bársonyos nyakára teszi, érzi tenyere alatt a szőke hajzuhatagot, miközben maga felé húzza arcát, a lány engedi ezt, megcsókolja, megkeresi a nyelvét, és épp mint

elképzelem, a lány kezdetben félénk, majd édes és bátrabb minden másodperctöréddel...

*

A dolgok nem éppen így történtek, de Adam privilégiuma volt, hogy itt-ott kiigazítsa ezt. És akárhogyan is történt, végül tényleg megcsókolta.

*

Olgának hívták, ukrainai volt. Ott született és nőtt fel, akrobatacsaládban. Európában az utolsók között. A Nazarovics család. Az apja, Feodor Nazarovics a legnagyobb trapézművész volt. Az egész világot bejárta a Luganszki Állami Cirkusszal. Ő, és a felesége, Kalina, Olga anyja, aki szintén tehetséges trapézakrobata volt, bejárták az egész világot. Megtanították Olgának mindent, amit tudtak, és amikor ő hat éves lett, átalakították a számaikat, hogy őt is belevegyék. A fenomenális Nazarovics család. Feodor, Kalina és a kis Olga.

14 éves koráig Olga a legszebb éveit élte.

Aztán eljött a 2014-es év, és elhozta a világvégét.

Szó szerint a szüleinek, és átvitt értelemben Olgának.

Az orosz katonák töltött fegyverrel mentek be a cirkusz Herszonszka utca 7. szám alatti épületébe, készek voltak tüzet nyitni. Olyan részegen, hogy alig álltak a lábukon. Az egyikük akaratlanul meghúzta a ravaszt, és a többiek is löni kezdtek.

Senki sem maradt életben.

Szerencsére nem minden cirkuszművész volt akkor ott. Olga, másokkal együtt, hiányzott.

A következő években azonban sokszor kívánta, bárcsak meghalt volna ott és akkor, a szüleivel.

*

Mindezt, és sok mást a városban csavargással töltött estéken tudta meg.

*

Szép volt a város sötétedéskor. Olgát valahogyan az otthonára emlékezteti, mondta Adamnak egy másik estén. Pedig valószínűleg megcsalta az emlékezete. Sok idő eltelt 14 éves kora óta. Ő is sokat változat. Sokat vesztített. Szinte mindent.

„Tudod, Adam, először Magyarországra menekültem. Február 25-én, az invázió utáni második napon, átléptem a magyar határt. És ott, akármelyik városban is voltam, mikor besötétedett úgy éreztem, otthon vagyok. Furcsa, ugye?”

Az Alecsandri utcai lámpák sárga fényében Adamnak semmi sem volt furcsa. És ugyanakkor, mégis, minden furcsa volt, amennyire csak lehetett. Úgy érezte, mintha magasan, felfüggesztve élne. Azt érezte, hogy bár az agya szerint ez nem természetes dolog, testének minden érzeke arról biztosítja, nagyon jól van így. Hogy ez a dolog normális állapota, ezt áhítja minden ember.

Neki szerencséje volt.

De mit tehetne, hogy a lány is ezt érezze?

Nem válaszolt akkor a kérdésére. Csak felé fordult, a karjaiba vette, és csókolta nyitott szemmel.

Ahogy a lány is tette minden alkalommal.

*

Bécsből Linzbe két autót váltva jutott el. Linzből Regensburgba egy áruszállítóval. Észre sem vette, mikor ért át Németországba. A sofőr lerakodott Regensburgban (egy készlet nappaliba való kanapét), majd továbbvitte Nürnbergig. Ő ott lakott. Ádám megköszönte, majd elgyalogolt a város széléig. Ahányszor csak autó közeledett felé, felemelte és lustán ingatta hüvelykujját.

Már eléggé beesteledett, amikor megállt egy holland rendszámú furgon. Egy nő (Renate) vezette, Düsseldorfba tartott és onnan elvihette Eindhovenig, ha nem zavarja egy kis kerülő. Barátnője, Catharina eindhoveni holland volt. Barátnője, Catharina vigyázott Renate házára annak távollétében. „Nem bánná, ha azonnal indulnánk, amint odaérsz, Renate?” – kérdezte Adam angolul. „Drágám, azt hiszem, alig várja, hogy hazaérjen. Két hetet voltam távol vagyok.” felelte Renate, szintén angolul.

Amszterdam egy kőhajításnyira volt Eindhovenentől. Autópályán alig több, mint száz kilométer. Catharina, egy pergő nyelvű, és angolul szintén jól beszélő hölgy, miután meghallgatta Adam történetét, azt mondta: „De, drága, elviszlek én a célig. Semmi gond.”

Adam örül. Azonnal elfogadta az ajánlatot, pedig Catharina biztosan nem vonta volna azt vissza, ha Adam fél szájjal azt mondja: „Jaj, nem szükséges.”

De Adam semmit nem kockáztatott. Már az Olgával megbeszélte találkozó napja volt.

*

A csillagos égboltot a hat lány úgy forgott, mint ugyanannyi üstökös. Hat fényszóró sugara követte minden mozdulatukat. A kötelek, amelyeken lógtak, nem látszóttak. Ha nem lett volna felettük a daru – hatalmas és sárga – a lebegés illúziója tökéletes lett volna.

A lányok egyforma fehér kezeslábast viseltek. A ruhák flitterei szikráztak az éjben.

Az egyikük Olga volt. Adam az első pillanatban felismerte pedig a lány több mint tíz méterrel felette táncolt. Kecesebbek voltak a mozdulatai, tökéletesek a légi piruettjei, haja szőkébb a többi öténel, sápadt bőre a flitterekhez hasonlóan ragyogott.

A hangszórókból Vivaldi Évszakokjai szólnak. A Tavasz volt az első, most a Nyár szól. A tér zsúfolt. A zsebongás megszűnt, mikor a lányok a levegőbe emelkedtek. Mindenki hátrahajtott fejjel állt, a régen várt előadást csodálták. A Nyár utolsó akkordjai alatt a lányokat visszaeresztették a földre. Nem maradnak ott. A kötelet átsatolták, majd az Ősz akkordjaira emelték őket az Unirii tér fölé. A következő tánc egy menüettre emlékeztetett. Kettesével három párt alakítottak, könnyedén közeledetek egymáshoz és távolodtak egymástól, pedig csak saját magukra támaszkodhattak.

A tömegben állók egyszerre boldogan és rémülten nézték őket.

Az utolsó számban egy belülről megvilágított földgömb körül repültek. Miután ismét felemelték őket, a lányok a már magasban lévő Föld körül kezdtek keringeni. Úgy tűnt, mintha ráolvasnának. Adam hunyorgott. Igen, Olga legalábbis mormolt valamit, miközben szatellitként ke-

ringett. Tágra nyitotta a száját, majd csücsörített, és biztosan mondott valamit. Az izzó gömb felé fújt, mintha megforgatná azt.

Az előadás végén a lányok az egész tér felett köröztek. Ki tudja, milyen rejtett helyről konfettit vettek elő, és szétszórták a tömeg felett. Majd jóval lejjebb ereszkedtek, és alacsonyabban köröztek szárnyakként széttárt karokkal.

Adam közel volt a tér közepéhez, és torkában dobogó szívvel várta, hogy Olga fölé érjen.

Mikor a repülő ukrán lány odaért, felemelte a kezét, biztos volt abban, hogy megérinti. Nem lehet annyira magasan. Azonban keze úgy hatolt át a lány testén, mintha az füstből lett volna. Ökölbe szorította kezét, hogy megragadjon valamit belőle. Egy tincs kivált Olga aranszín hajából, az ujjára akadt, de mikor Adam visszahúzta, és szeme elé tartotta a kezét, az üres volt.

*

Az este leszállta előtt az eget ismét eső sötétítette el Amszterdam felett.

Még csak hat óra volt. Adamnak még három óra kell várnia. Mit csináljon addig?

Szívesen megnézte volna a viaszfigurák múzeumát. Nem tudta, mennyi egy belépő, amúgy sincs túl sok pénz a kártyáján, és a legrosszabbra is gondolnia kell: arra, hogyan tér haza, ha Olga nem jön el a találkozóra. És ha el is jön, mennyi ideig maradhat vele Amszterdamban? Meg tudja győzni, hogy visszajöjjön vele Romániába? Elég ok ő erre? Mit csinálhatna Olga Romániában?

Túl sok a kérdés. Eddig, ahányszor kétségei támadtak – mert támad-

tak – elhessegette azokat, mondván: „Ahogy lesz, úgy lesz. Jó lesz.” Aztán ismét az a kép forgott az eszében, ahogyan Olga megjelent a bárban, ahol dolgozott.

Amikor ismét esni kezdett, Adam gyorsabb léptekkel ment a Dam tér felé.

A palesztinpárti tüntetők teszik a dolgukat. Kevesebben vannak, de akik maradtak, azok hangerővel próbálják pótolni a létszámhiányt.

Adam kerül, és mégis bemegegy Madame Tussauds múzeumába.

Huszonhárom eurójába kerül, de legalább időt nyer.

*

Abban az évben a tűzijátékot drón-előadás helyettesítette.

Negyedórára rá, hogy a lányok leszálltak az ég magasából, a helyükre szentjánosbogarak emelkedtek. Távolról vezérelve előbb a város címerét, majd a legjelentősebb épületeit jelenítették meg. Elképesztő sebességgel változtatták helyüket és színüket, és mintha csoda történe, a tömeg felett új kép jelent meg, a színház, a barokk palota, az evangélikus templom, vagy a vár, az öt bástyájával.

A hangszórókból áradó zene tökéletesítette a képek vonulását.

Végül a város egén, rézfúvósok hangja mellett, diadalmasan megjelent a saját neve.

Adam végignézte ezt, és könnyezett.

Másnap Olga és olasz kolléganői, akik a társulatukba fogadták, továbbindultak. Itt már előadták a számukat, Másutt, más városok polgárainak volt szükségük rájuk.

Adam szemében a fényes drónoknak semmi felismerhetőt nem sikerült kirajzolniuk.

*

A tárlatvezetés egy órán át tart, de Adam húzza az időt, és megduplázza annak időtartamát. Sajnálja, hogy nincs telefonja, fényképezhetne vele, hogy viselkedése természetesebbnek tűnjön. Így feltűnés nélkül le kell maradnia, és egy másik csoporthoz csatlakoznia, mintha ez lenne a természetes.

Számtalanszor elhalad a popsztárok (Dua Lipa, Beyonce, Ariana Grande és Lady Gaga) viaszszobrai mellett, már rájuk sem néz. Ötször járja be a holland királyi család (Willem-Alexander király és Maxima királyné mosolya tankönyvbe illő). Egy szomszédos teremben, mintha fogadóórára várnának, Harry herceg és Meghan Markle. Másutt Bob Marley, haja annyira természetesen hat, hogy biztosan emberi haját használták a szobrához. A nagy DJ-k hidegen hagyják, a rockzenét szereti. Fel sem ismeri az elsőt, a tábláról kell leolvasnia a nevét.

Később lát kalózjeleneteket, kínzókamrát, tévé- és filmsztárokat, focistákat, a három tenort (milyen alacsony Pavarotti!), történelmi alakokat (Napóleon körülbelül akkora, mint Pavarotti, de kimerültebb és földszínű az arca, betegesnek látszik), sőt, képregényfigurákat is („Mi értelme viaszba önteni kitalációkat?” kérdezi magától Hulk előtt).

Két óra után kijön, és megdöbben. Egy ideig semmit nem ért abból, amit az épület előtt lát a Dam téren. Besötétedett, de a város ragyog. Az eső elállt, a levegő hidegebb és élénkítő.

Adam becsukja a szemét, mélyet lélegzik, majd ismét beszívja a levegőt, és benn tartja, tüdeje mint két léggömb, ez megér néhány pillanatot. Úgy érzi, mintha hélium lenne a tüdejében, az az érzése, emelkedik, elválík a talajtól, a lábai elvesztik a kapcsolatot a járdával és teste az ég felé száll.

Hirtelen megrohanják a zajok, és visszahúzzák a földre. Felháborodott kiabálás, ordítozás hallatszik. A korábbi skandalások emlékké váltak.

Adam kinyitja a szemét, és megéri, hogy a Dam téren összefeszültek a tiltakozók és a rendfenntartók.

*

Ugyanaz a kép, mindahányszor kinyitja a szemét.

Az ünnepnek vége. A város szívében lévő tér kiürült. A technikusok elkezdték leszerelni a füstgépeket és a hangosítást, készülnek a színpad lebontására is. A daru behúzza a karját, olyan kicsi lesz, amilyen csak lehet. A villamosok reggelig járnak, a kereszteződésekben rendőrök irányítják a forgalmat, ameddig kell, hogy mindenki hazaérhessen.

Adam vár a nyüzsgésben. Nem mozdul a helyről, ő az egyetlen, aki áll, aki nem siet sehová.

És akkor a sokasággal szemben haladva megjelenik az emberek között Olga. Még a légitánchoz viselt fehér kezeslábas van rajta. Kipirult. Vidám. Euforikus. Azt mondta, így éri magát minden sikeres szám után.

Mosolyogva közeledik Adamhoz, átöleli. Megkeresi az ajkát, és megcsókolja.

Összekapaszkodva forognak, egy védelmező tér nő köréjük, egy övezet, amelyet, nem is tudván miért, de, mindenki elkerül hazafelé menet.

Az éppen így történt.

*

A rendőrök kiürítenék a teret. A tüntetők ellenállnak. Sőt, más csoportok is megjelentek. Egyesek kipát viselnek, mások fehér karszalagot, kék Dávid-csillaggal. A rendőrök mögött állnak, fejük fölött gorombáskodnak a palesztinpártiakkal. Ezek vörösrccal visszakiabálnak. A rendfenntartók egy folyosót próbálnak kialakítani, amelyen ellenőrzés alatt hagyhatja el a tömeg a Dam teret.

Adamnak egyértelmű, hogy valahol a világban kitört egy újabb konfliktus. Pontosabban ismét kitört. Biztosan a Közel-Keleten, Palesztina környékén.

Leírhatatlan a lárma, és általános a feszültség. A helyzet robbanékony. Adam érzi a veszélyt, annak íze és szaga van, tapintható a levegőben, minden irányból szorítja. Azonnal elmenne onnan, ha nem reménykedne az újabb találkozásban Olgával.

Nagy nehezen arrább húzódik a Madame Tussauds bejáratától, átfogja magát a karjaival, mintha fázna, és rémülten vár.

*

– *I'm so glad you came* – mondja Olga.

A megbeszélt időben megjelent.

Csak ő tudja hogyan tört utat az emberek között, és az örömtől sugározva megállt előtte. Mosolyog, tökéletes fogsora kipislant tökéletes ajkai közül. Kék szemei, mint két huncut szentjánosbogár. Szőke haja meglebben, ahogy a lány elrugaszkozik a helyéről, és két lépés után Adamhoz simul. Szorosan, nagyon szorosan átöleli, majdnem bennreked tőle a lélegzete.

– *I'm so glad you came* – ismétli meg a fülébe súgva.

Adam nem tud megszólalni. Öleli a lányt, a hajába temeti arcát, és ismét mélyeket lélegzik: úgy szívja be a lány illatát, mint egy drogot.

A lány arca végigsimítja az övét, amikor Olga elfordítja a fejét. Rövid szinte szűzies csókot váltanak.

– *I have to hurry, mondta. Wait here. Don't move. Look up, my darling.*

És eltűnik úgy, ahogyan érkezett.

Adam ott marad, egy pillanatra zsibbadtan, elveszetten, majd ahogy visszatértek a térről a felfordulás hangjai, az ég felé emelte tekintetét.

Először semmi különöset nem látott. A királyi palota szépen megvilágított óratornya van balról. Kis kereszt, alig észrevehető a mellette lévő, jól megvilágított Új Templom tetején. A teret határoló többi épület felső emeletei, magas, függöny nélküli ablakaikkal, melyek tisztán kirajzolódtak az éjszakában. És a tökéletesen fekete ég, mint egy feneketlen kút, a tomboló tömeg felett.

Egy idő után – Adam nem tudta megbecsülni, mennyi volt – hat helyen gyulladtak fel vastag fénygerendák, a reflektorok fénye pár másodpercig barázdákat szántott az égre, majd összehangolják mozgásukat, és mint hat sugár, és hat irányból egyetlen, a levegőben lévő láthatatlan pont felé tartanak, amelyet megvilágítanak a Dam teret elborító döbrent csendben.

Az oszlopokra szerelt hangszórókból egy szimfonikus szerzemény első akkordjai szólnak, Adam nem ismeri. Hegedűk és egy nagybőgő kezdésként, majd a teljes zenekar, tökéletes harmóniában néhány ütem után.

Most mindenki felfelé néz.

A fehér ruhás lányok mintha a tömegből emelkednének fel. Adam gyorsan a darut keresi, de sehol sem látja. Kinyújtott karokkal a lányok láthatatlan szálakon haladnak felfelé. A hat reflektor fénye fokozatosan, először az arcukat, majd a törzsüket, végül a lábukat mutatja meg az alattuk maradóknak. Csodáló sóhaj száll fel a nézők közül, és kavargó a lányok csoportja körül, mintha a magasban tartaná őket.

Adam örömmel, tompa mosollyal az arcán felismeri Olgát.

– Olga, mormolja, fejét hátravetve.

Aztán zavartan összevonja a szemöldökét.

A lányok elkezdi a légi balettet. Piruetteznek, miközben helyet cserélnek egymással.

– Olga? – sziszegi Adam hangosabban, de épp egy hangszóró alatt van, és a zene elnyomja a hangját.

Bár biztos benne, hogy nem tévesztette el Olga helyét, Adam ugyanilyen biztos benne, hogy Olga tőle jobbra is és balra is ott van

Összszavarodva kényszeríti magát, hogy kövesse a másik három lányt is.

– Ez lehetetlen! – mostmár majdnem kiált.

Az Amszterdam égboltján lebegő hat lány ugyanaz. Mindannyian Olgák. A reflektorfényben mindenkinek tökéletes a bőre. Kissé magas arccsontjaik között kicsi, szemtelen orr. Az ajkaik sem túl teltek, sem túl vékonyak. Inkább rózsaszínek, mint vörösek, kissé egymástól távol állnak, mosolyognak, és közülük kilátszik a fehér fogsor. Sziluettjük ugyanolyan lágy, étvágygerjesztő formákat mutat fehér overalljukban. A lányok tökéletesen összehangolt mozdulatai most

baljóslatúnak tűnnek Adamnak. Mint a klónoké, amelyeket arra programoztak, hogy ki tudja kinek a parancsait hajtsák végre.

Adam megdörzsöli a szemét, és ismét alaposan megnézi őket „Nem! Nem! Nem!” – mondja. Leereszti tekintetét, lehunyja a szemét, egy darabig így marad, majd újra kinyitja, és újra felnéz. Erősen, szinte fájdalmasan pislog. Összeszorítja ökleit, próbálja elfojtani a halántékai alatt gyülekező dühöt.

A Dam tér felett folytatódik az előadás. A tömeg áhítatosan, megbabonázva figyeli.

A hangszórókból szóló szimfonikus zene lassan elhalkul, annak helyét észrevétlenül a harangok csilingelése és a vidám gyermekénekhangok veszik át.

Adam beletörődve, fájdalmasan ismét a földre néz, eltökélten, hogy így marad, ameddig csak kell.

(A novella az *Instinct de supra-viețuire* című kötetben jelent meg.
Fordította: **Fried Noémi Lujza**)

MIRCEA PRICĂJAN 1980. szeptember 2-án született Nagyváradon. Szülővárosában a bölcsészettudományi karon végzett. 1997-ben debütált kisprózával egy helyi újság mellékletében. Regényei: *În umbra deasă a realității* (Editura Universității din Oradea, 2002), *Calitatea luminii* (Polirom, 2016), *Pumn-de-Fier* (Polirom, 2018), *Murmur* (Humanitas, 2020), *Gașca* (Humanitas, 2023). Rövidpróza kötetei: *Perseidele* (Charmides, 2019) és az *Instinct de supra-viețuire* (Polirom, 2025). Több, mint 60 kötetet fordított angolból. Számos online irodalmi magazint szerkesztett, román és angol nyelven egyaránt, 2012-ben pedig megalapította a *Revista de suspans* című lapot. Két tematikus rövidpróza antológiát szerkesztett. 2003 és 2020 között a *Familia* kulturális folyóirat szerkesztője volt, 2021-ben pedig a kiadvány főszerkesztője lett.

Barbici Éva alkotása